

на една малка паничка, която напълнили съ еленова лой, свили отъ парцалъ фитилъ и помислили, че сега вече нѣма да стоятъ въ мракъ; но първиятъ опитъ за изкуствено освѣтление излѣзълъ насполучливъ: шуплестата глина не задържала лойта, която се процѣждала прѣзъ нея и бѣднитѣ матрози пакъ трѣбвало да стоятъ въ тъмнина. Тогава имъ хрумнало да нагорещатъ паничката, доакто стане червена, слѣдъ това да я пустнатъ въ вода. Задачата била рѣшена. Паничката прѣстанала да пропуска и скоро мжждива свѣтлина захванала да освѣтлява, макаръ и нѣколко часа въ денонощието, бѣдната кжщичка на четирмата другари по нещастие.

Тѣй минавали седмици, мѣсеци и даже години. Матроситѣ не знаели отъ колко врѣме сж на острова. Но тжгата и досадата за отечеството взело да ги мжчи. Искали да работятъ, но нѣмало що; всичко що могли да си кажатъ, разказано било, а нови впечатления или събития не имъ се прѣдставяли. Мжчително еднообразие, отсъствие на развлечение и на каквито и да било удобства подравяли нравственитѣ и физически сили на тия нещастници. Испитанитѣ лишения сломили най-послѣ желѣзния организъмъ на Тодора Верагина. Той започналъ да боледува и една сутринъ другаритѣ му го намѣрили прострелъ мъртъвъ на пода на кжщичката. Наскърбени отъ тази загуба, тѣ изровили дълбока дупка въ снѣга, поставили тѣлото на покойника и го затрупали съ камъни, за да не могатъ мечкитѣ и лисицитѣ да го изровятъ. Опечалени се върнали Химкови съ Ивановъ слѣдъ погребението у кжщичката си; тѣ знаели, че въ скоро врѣме и тѣхъ очаква сжщата участъ и всѣки се страхувалъ да не би да прѣживѣе своитѣ другари — възможността да